

Lelkes Miklós Zsolt

Kötéltánc

Rope dancer. A novel by Miklos Zsolt LELKES

1. FEJEZET

KI KORÁN KEL, KÖNNYEN KÜLDETÉSRE LEL

Gerard Lynx utál felébredni. Jól tudja, hogy miért. Az ébredés visszazökkenti őt a valóságba. Oda, ahol nagyon is gyűlöl élni, de ugyanakkor ez a valóság úgy hozzánőtt már, hogy nem tud megenni nélküle. Jól kiismeri magát az élet dzsungelében. A célja az, hogy továbbra is láthatatlan maradjon. Az élete örökös rejtőzködés ebben a dzsungelben. A legjobb rejtő szín a szürke közöny. Ne villogj, ne tűzz ki magad elé tartós célt, és ne légy feltűnő, – utóbbiak bármikor elárulhatnak téged. Nem szabad hibázni! „Örökké utazni, de sohasem megérkezni”, – ez az ő mottója.

Olykor viszont azon töpreng: talán meg kellene változtatnia az életét. Megváltoztatnia mindent! Bevallania az összes hazugságát, meggyónni minden bűnt, amit elkövetett, abbahagynia az ivást és a dohányzást, és végül, de nem utolsósorban, – meg kel-

lene nőszülnie végre, és gyermekeket nevelnie. Hiszen ez volna az élet rendje, nem igaz?

„Miért nem tudok végre úgy élni, mint minden más, becsületes ember?” – kérdi gyakorta magától. „Miért nem tudok megváltozni, megjavulni?” – marad a kérdés élete örök kérdése. Miért is? Akit egyszer a sátán belökött a forgó örvénybe, az küzd ugyan az életéért, de ha a parton ott a sátán, akkor érzi: úgysem tud szabadulni. Inkább felveszi a kezeszség helyett a sátánságot, a szegénység helyett a gazdagságot (legalábbis a biztosabb megélhetést), a lélek szabadsága helyett a bűn igáját.

Gerard egy darabig nézegeti izmos felsőtestét a fürdőszobatükörben, megfeszíti a nők által annyira értékelt kidomborodó izmait, végül megelégedi az önvizsgálatot. „Fejezd be azt, hogy magaddal beszélgetsz, te hülye! – mondja önmagának. Mi vagy te, filozófus?! Egy frászt! Te egy hivatásos bűnöző vagy! Neked nem szíved érzelmeivel kell törődni, hanem a kijelölt szíveket törrel vagy golyóval érzésteleníteni. Érted? Úgyhogy ne fantáziálj, mert az kidobott idő! Az idő pedig pénz, sok pénz! Tízkor találkozód van Igorral a pláza parkolójában. Erre gondolj most, Gerard! Erre koncentrálj! „

Így is tett. A gyors tusolás után megfésülte haját, ízlésesen felöltözött, hogy aztán mihamarabb kijelentkezzen a szállodából. A koszos, olcsó hotel öreg portása szemöldökét ráncigálva íratta alá a vendégkönyvet. Így búcsúzott tőle az „Öreg rozmár” (ahogy Gerard szokta nevezni őt): „...és mikor jön legközelebb, Gerard?” „Egyhamar nem!” – felelte az ex-légiós és hetykén odacsúsztatott az asztalra egy borítékot, mellette egy bankjeggyel. „Mi ez?” – kérdezte az öreg. „Legyen szíves, tegye be a borítékot a széfbe! A pénz pedig a magáé!”

„Úgy lesz, uram!” – szalutált neki a portás. Gerard elindult a kijárat felé, majd pedig megfordult, és visszament. „Még valami! Ha jönnének a „fiúk”, vagy úgy érzi, hogy a boríték és annak tartalma nincs továbbá biztonságban, akkor vigye haza, rejtse a borospincéjébe, a szokott helyre, és értesítsen. Tudja a mobilszámom! „

„Igen, tudom!” – mondta a portás, egy fejbólintás kíséretében.

Gerard elhagyta a hotelt. Milyen nagy szerencséje volt! Alig öt perccel utána, hogy távozott, három tagbaszakadt fickó érkezett. Fenyegetően vették körül a portást: „Gerard Lynxt keressük!” Látszott raj-

tuk, hogy egyikük sincs tréfás kedvében. A portás nem tudta, hogy kik ők valójában, pedig már többször is volt dolga velük. A legtermetesebb, aki amolyan főnökfélének látszott közöttük, halkán rászólt a portásra. Ez a halk hang azonban sokkal fenyegetőbb volt az ordításnál: „Mit adott át, és hová ment?”

A portás riadtan válaszolt: „Nem adott át semmit és nem is mondta meg, hogy hová megy. Fél órája kijelentkezett.” A főnökük erre mindjárt felmarkolta a vendégekönyvet, és odalökte a mellette állónak. „Nézd át! A nevét tartalmazó oldalt tépd ki a vendégekönyvből, – de a bejelentkezésének oldalát is! Tudnunk kell, hogy kik szálltak meg ebben a motelben!”

A portás siránkozott: „Mit csinálnak?! No és ha be kell mutatnom valakinek a vendégekönyvet?!” A főnök a portás fejére koppantott, és lekezelően csak ennyit mondott: „Akkor menj, fénymásold le a két oldalt!” A három ember a papírlapokkal eltávozott. Főnökük úgy látszik, műveltebb volt a többinél, mert bosszúságában nem köpött a földre, mint a másik kettő. Lehet, persze, hogy más okból hagyta el a padló nedvesítését.